

Válasz Vojtina Gáspárnak.

Andris öccsétől.

Édes bátyám Gáspár!

Ugy látszik, hogy a rúd nagyon is rám jár;
 Segény fejemre ennyi gúny mocsok....
 Jó, — most tehát én is tollat fogok!
 Ugyan azt csarugyan nem szenvedhesem:
 Hogy így bántsd iroői becsületem.

Bátya, azt bir isten!

Hogy ilyen sarlatán légy még se hissem,
 Mit is bevéltz te deszine bonira?
 Lislmy, mérsék, numens, rim caesura!
 Hát a fűrészt s gyaltat miért nem tolod ránt?
 Ugy artán széperes furnánk faragnánk!
 Olló, kapra, szög, fejsze és moróla,
 Pers-iraskor sütséget miért ne volna?
 Hahahaha...! kizsele bátyám, hisz annyi
 Szerszámmal csirmát is lehetne varrni!
 Szar assonance...! hát ez miféle állat?
 Boldog isten! még mit ki nem találhat!
 Minden lépren nyomou rabály, rabály,
 Tölöt ha tessék arar megzabály;
 Húsz a költő, min a madár, kabad,
 Hogy bejárja az égi kájarat,
 S midőn már már a fellegelbe száznyal:
 Földre ránsját a rabály madragával, —
 S midőn iramni kezd fellelresülten:
 Lábat hélijő, — a nyara hegedüben.

De engemet, már kizsele becsület,

Nem kormányoz ez a sok korrad, süled;
Mert én átugrandozom szilajon,
É lábaim-gátsó korlátoron.

Ha meglep a verscsinálás ragálya:
Béres, kenger, ég, föld uszamas nem állja;
Nem könnel engem mérsék sim ravah,
Ugrom, töröm mirep a keszrebeh,
Nem nérek akkor hátrább vagy előbb,
Hanem rohanok mino a — var veréb.

S tudd meg: hogy légio a mi nevünk,
Kik eren sarqyban egy vélekedünk;
S arról jó bánya, ne bírsd magad:
Hogy tudós leved majd veánk ragad.
An ugyan rólad fel sem is terem,
Hogy rándorod a jávitás legyen;
Minshogy bevidid még; ars musaják:
Ez vedd elő úgy minden tudományod!
Majd meglárod, hogy mino redves mulasság
Az, mikor a bosoi fabra hányod.

Mert bánya, minde nem ösmere se meg,
Máskép a papir nem fecserlened;
Megfojtos kölykeén a nőroszlan,
A megsemitelt vadász nem rapja toskán
Oly iponyú, oly véronosó dühvel,
Mint a mino a mi remünk lövel
A rigori bírálás veszejé,
Máskép fajunk, mint a bírál veréé,
(Hogy már korránti illendő legyen a lép)
Jgavono, ütlezbiro, kelid nép.
Mondd bár gorembernek, — s a vadászni:
Még ere nagy-lelküen elsniveli;

Vagy üsd pofon, an is elüni néha,
Ez ars ne mond néli: hogy van pöta!

Vájj csak bánya! meghallod híremet,
Pestre megyek én látni ha lehet;
Oda megyek fel ifju óriásnak,
Kiből arnái bolondos nem csinálnak,
Segédrekefő, újdonász keszek,
— A conectorok is nagy emberek! —

S bővizgetve világösméremem
A molnárusorai neméstem;
A vámpedőlt grombaságain,
A béskocsisok tsarolásain,
A tejszponáló kofák körös:
Ember legyen majd ki velem ritös.
Minö nép is lesz, csillagos eget!
Ha nagyembernek Pestre felmegyek.

Te csak folytasd tudós levedéidet,
De ars ha mondom, bátran elhíhedd:
Hogy egy betű sem sanitole belölöd,
Hanem errán is csak szabadon élőök.

S ingyen arván a szerkesztő urának:
Verseimen eret mind rapva-rapnak;
Jgar, ölisó husnak hig a leve:
De beölsenek egy lapos vele.

S a jó köröség nem finnyás, sokar
Az a vers körs efen nem válogat;
Ez ar pep egyenlő soróbból legyen,
Sok ah-val, oh-val, hak-val vegyesen,
Egyik is

Egyik ves néla olyan min a másik;
Lebken, an sarron hogy nem is hibárik.

Aras seha' saggad jó bánya, saggad,
Füleu mellöt sorább is a föld ága!
nem felek én, — hisz a divatlapok
Dobrásiban füs borreia' kapok!

körli Tompa.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA